

Bůh je nám nablízku

Hošťálková 19. 12. 2021

Písně: 269, 259, 191, 171, 690

Čtení z Písma: Žalm 42, 1 - 6; ev.Lukáše 18, 1 - 8

Text kázání: Izaiáš 63, 15 - 17.19; 64, 1 - 4

Milí bratři a sestry,

Vánoce jsou již za dveřmi, naše děti nebo vnuci se na ně již nejspíš velmi těší. My se ptáme, jak to všechno s těmi svátky zvládneme, navíc v této koronavirové době? My dospělí jsme na tom většinou jinak než naše děti. Ona dětská důvěřivost a víra se z nás již namnoze vytratila a naše tzv. dospělá víra je zpochybňována a vystavována mnohým nejistotám, pokušením a zkouškám. I my toužíme po Boží blízkosti, chceme se hrát ve výsluní jeho lásky, ale s tím, co působí strádání naší víry, budeme stále nějak zápasit, nikdy s tím nebudeme hotovi. V tomto napětí, mezi tím co bychom rádi a přizemním pokušením a pochybováním, stojíme.

O tomto napětí a pokušeních víry hovoří také náš text. Rád by nás povzbudil ve víře a naučil, jak s pochybnostmi a pokušeními víry nakládat a dosahovat vítězství. A tak tedy: Ve všech pokušeních a pochybnostech víry je nám Bůh, náš Pán, jistě nablízku, když:

**s Bohem hovoříme,
z Boha žijeme
a na Boha očekáváme.**

To první: Ve všech pokušeních a pochybnostech je nám Bůh nablízku, když **s Bohem hovoříme**. V našem textu z proroka Izaiáše, se Boží lid nachází v krajní nouzi a sevření. Když se vraceli z babylonského zajetí domů nacházeli zemi zdevastovanou, svaté město Jeruzalém poničené, chrám v rozvalinách. Vnitřní i vnější nouze nedovolovala těmto lidem pohlédnout dál a pokusit se uvědomit si více: co se má dít dál, jaký postoj zaujmout a jakým směrem se vydat nyní.

Nejhůře však nesli to, že sám Bůh k jejich tíživé situaci mlčí. Cítí se jím opuštěni. Zřekl se jich, nemluví s nimi. Boží lid začíná svůj život žít, jakoby již Boha nebylo. Dříve - to ano, tehdy si uvědomovali a zakoušeli, jak s nimi Bůh šel, nejednou je podepíral a přenášel přes různá životní úskalí, svítil jim a chránil je na cestě. Tehdy bylo společenství s ním zcela viditelné a hmatatelné. Nyní je ale to vše pryč. Mlčící Bůh se pro ně stal neúnosným.

Situaci, kterou tenkrát prožívali navrátilci do Jeruzaléma nemůžeme jen tak převést do situace naší. Ale to, že Bůh může také v našem případě mlčet, to známe též. Jsou to chvíle v životě, kdy se nám zdá, že se ono společenství s Bohem dostává do otázek - nic z něj nevyplývá, netryská z něj žádná síla, k čemu pak takové společenství? Jak jednáme v takových chvílích? Často se pak smíříme s tím, že o nás Bůh ztratil zájem; musíme se tedy postarat sami o sebe.

Modlitebníci našeho textu, ale takto nejednají. Naopak, jasně si uvědomují: **společenství s Bohem je pro nás životně důležité**, bez Boha není možné existovat, skutečně žít. Naléhavě tedy k Bohu volají, navazují s ním rozhovor,

třebaže on ještě mlčí. Odkazují jej na zaslíbení, která jim dal a On je neměnný. Neříkají: „*S takovým Bohem, kterému je naše situace lhostejná, můžeme skoncovat.*“ Ne. Velmi naléhavě se k Bohu obrací, doslova na něj útočí: „***Jsi přece náš Otec... náš vykupitel odedávna, to je tvé jméno. Proč jsi nás nechal zbloudit z tvých cest? Zatvrdil jsi naše srdce, aby se tě nebálo. Navrať se kvůli svým služebníkům, kvůli svému dědictví!***“

To je příkladný postoj! Je to něco, co se potřebujeme znovu učit i my dnes a v našich situacích. Učit se, že naši nouzi, starosti, naše pochybnosti i pokušení je možné cílevědomě a neústupně předkládat ve svých modlitbách Bohu. Nemusíme se obávat hovořit s ním o ničem, co nás v životě potkává, i kdyby se nám zdálo, že Bůh je od nás vzdálen natolik, že k němu náš hlas nedoléhá. Důležité je, že se dotírajícím pokušením a pochybnostmi nenecháme ovládnout, ale že o nich upřímně a otevřeně Bohu - našemu Otci - povíme, i kdyby to měla být slova všelijak nepromyšlená a neumělá.

A tehdy - k naší radosti - zaznamenáváme, že se od nás a svého společenství Bůh neodvrátil, že na nás nezanevřel. Jeho láska k nám, a naše vůči němu, začíná znovu ožívat. Nepoddávejme se tedy svému údělu, nezříkejme se toho, co od nás náš nebeský Otec očekává: **našich modliteb! Hovořme s Bohem**, upamatováváme jej na jeho zaslíbení, připomínejme mu: „*Právě my jsme těmi, kteří náležejí Tobě a nikomu jinému!*“ Jeho mlčení, které na nás doléhalo, bude prolomeno. Bůh se nám dá znovu poznat ve své plné síle a kráse, znovu k nám promluví. A tu v nás a kolem nás nastane nový Advent, budeme do něj vtaženi, v našem srdci se objeví nová, radostná vděčnost.

To druhé: Ve všech našich pokušeních a pochybnostech je nám Bůh jistě nablízku, když **z Boha žijeme**. S velikým zápalem volají a vyzývají modlitebníci v našem textu Boha, aby ze své skrytosti znovu vystoupil a dal se poznat. Aby konečně „***protrhl nebesa a sestoupil dolů***“, do středu svého lidu a přispěchal mu na pomoc. Má nastat takový pohyb a takové dění, „***jako když oheň spaluje suché roští a uvádí do varu vodu***“. Nechť Bůh své společenství posilní a upevní před celým světem, nechť se zřetelně postaví vedle nich, na jejich stranu, nechť „***dá poznat svým protivníkům své jméno***“.

Prosba starozákonních modlitebníků: „***Kéž bys protrhl nebesa a sestoupil dolů***“, byla Vánocemi - jak jako křesťané věříme - naplněna. Bůh se sklonil k volání svého lidu a naplnil je neobyčejným způsobem; způsobem, který znamená mnohem více, než dokážeme domyslet a pochopit. Bůh se ve svém milosrdenství a své moci ukryl jen na určitou chvíli, aby nám ji pak naplno dokázal a ozářil ve svém Synu a jeho příchodu mezi nás na tento svět; jasným způsobem odpověděl na modlitby a úpěnlivé prosby svého lidu. Odpověděl na ně ale jinak - ne tak, jak si to představoval a vyprošoval Boží lid, ani tito starozákonní modlitebníci zdecimovaní babylonským zajetím. Odehrálo se to v tichém, nepostřehnutelném dění; v události, která v očích tohoto světa byla bezvýznamná. Kristus, který „***protrhl nebesa***“, sestoupil do jedné konkrétní, nehostinné stáje tohoto světa a zde se nechal vložit do jeslí vystlaných slámou.

Takto se narodil Spasitel; bylo mu dáno do sytosti zakusit odmítání svého okolí a tato cesta Spasitele byla završena až na samotném golgotském kříži. Nikdy této cestě plně neporozumíme, protože zde se jedná o dění nebeské - nebe se zde stýká se zemí. A naším vyznáním je: „*Toto Bůh v Kristu a skrze Krista vykonal pro mne i pro tebe.*“ Z toho žijeme - **z Boha žijeme**. Otevřelo se pro nás nebe. Poznali jsme a můžeme znát svého Zachránce, Spasitele!

A ještě: Ve všech našich pokušeních a pochybnostech je nám Bůh jistě nablízku, když **na Boha očekáváme**. I když v Ježíši Kristu přišel mezi nás Bůh sám, odehrálo se to ještě ve skrytosti, k jeho druhému příchodu ještě nedošlo. Není zde ještě plnost. A kdybychom - plni naděje - netoužili po tomto konečném završení, zcela očividném Božím příchodu ve slávě, připravovali bychom se o poslední cíl naší víry i našeho výhledu. Vánoce nám ukazují cestu skrze všechny časy, která dochází svého cíle a naplnění v samém Bohu. Ve výhledu k onomu jistému druhému příchodu Páně ve slávě, který bude zřejmý každému lidskému oku, kdy se **„před Ježíšovým jménem skloní každé koleno - na nebi, na zemi i pod zemí“** (Fp 2,10) se mohou naše modlitby plnit novou touhou v očekávání tohoto **„Dne Páně“**. A on sám nám je zárukou toho, že pravý, Boží příchod je před námi, že na něj smíme v naději očekávat. Jistě je to zatím „pouze“ očekávání a vyhlížení - je však pevně ukotveno v jisté důvěře a naději. Vždyť: **„Od věků se něco takového neslyšelo, k sluchu neproniklo, oko nespatriilo, že by jiný bůh mimo Tebe, učinil něco pro toho, kdo na něj čeká.“**

Ve všech pokušeních, pochybnostech i protivenstvích víry, které nás v životě potkávají nám tedy je Bůh docela jistě nablízku, když: **s Bohem hovoříme, z Boha žijeme a na Boha očekáváme**. Když takto jednáme, pak sice ani my nezůstáváme ušetřeni pokušení a nejistoty, ale nevyvedou nás už z míry, neodvedou z cesty, po které jsme se pustili. Budeme si jasně uvědomovat, že tyto skutečnosti patří též k našemu životu; ovšem proti tomu všemu, co na nás doléhá, že smíme **svou** důvěru a spolehnutí vložit na Boha.

A pak platí také to, že když takto jednáme, pak nás již adventní doba nepovede jen k nostalgickému rozpomínání se na své vlastní dětství a svou dětskou víru a důvěřivost. Naopak, adventní čas nám bude znamením a povede nás k radostnému a toužebně vyhlíženému naplnění Bohem daných zaslíbení, která se týkají druhého příchodu Páně a tím nástupu nového, ničím pozemským nezatíženého, Božího věku. Jsme na tuto skutečnost bratři a sestry připraveni, počítáme s ní? Právě a především k ní - ne k vánočnímu stromečku a dárkům pod ním - nás Advent odkazuje.

Amen.